

Arrest

nr. 102 191 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en komt u uit Rasht, provincie Gilan (Iran). U bezit de Iraanse nationaliteit. U bent wettelijk gehuwd met F. R. (...) (O.V. 7.000.020) met wie u een minderjarige dochter hebt. Net zoals uw echtgenoot, bent u landbouwingenieur. In Iran onderhield uw echtgenoot een weblog, waar hij de landbouwproblematiek van Iran aankaarte en de frauduleuze praktijken van de Iraanse overheidsdiensten aan de kaak stelde. Op 1/12/1390 (20 februari 2012) werd uw echtgenoot door de Sepah-é Pasdaran gearresteerd. Vervolgens werd hij naar de Lakan-gevangenis in Rasht overgebracht. Na de arrestatie van uw echtgenoot ontving u zowat dagelijks anonieme telefoons. De bellers namen u de activiteiten van uw echtgenoot kwalijk. Hoewel de oproepers zich nooit bij u geïdentificeerd hebben, vermoedt u dat het om de Sepah-é Pasdaran ging.

Door de aanhoudende stress in verband met de problemen van uw man en de aanhoudende dreigtelefoons kreeg u op 16/01/1390 (6 maart 2012) een zenuwinzinking en werd u vervolgens gehospitaliseerd. De volgende dag werd u uit het ziekenhuis ontslagen. De anonieme bellers bleven u verder telefonisch belagen. Intussen werd u op uw werk ontslagen. Op 28/12/1390 (18 maart 2012) werd uw echtgenoot voorwaardelijk vrijgelaten op borgtocht, dankzij de regelingen die uw schoonvader daaromtrent trof. Diezelfde dag verliet u Rasht en reisde u naar de hoofdstad Teheran. Op dat moment besloot u om Iran te verlaten. Samen met uw echtgenoot trof u de nodige regelingen om naar België te reizen waar uw broer woont. Op 20/01/1391 (8 april 2012) verliet u Iran samen met uw echtgenoot en dochter. U reisde illegaal via Turkije naar België. Op 4/02/1391 (23 april 2012) kwam u in België aan, waar uw broer u opwachtte. Op 24 april 2012 diende u er uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Iraanse identiteitskaart en geboorteboekje; uw rijbewijs; uw arbeidskaart waaruit blijkt dat u ingenieur bent; een medisch attest van het Razi Medisch Centrum in Rasht, waaruit blijkt dat u op 16/12/1390 (6 maart 2012) gehospitaliseerd werd; een Belgisch medisch attest (d.d. 30 oktober 2012) volgens welke dat u symptomen van een depressie vertoont; een schriftelijke verklaring van u waarin u uw problemen aankaart.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven welke aangehaald werden door uw echtgenoot F. R. (...) (CGVS I, p.5 en CGVS II, p.10-11). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen in uw administratief dossier, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient opgemerkt te worden dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw bewering een weblog in Iran gehouden te hebben. Vooreerst legde u in dit verband immers geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan van deze weblog. U legde twee artikels neer waarvan u beweert dat deze door u op uw blog werden geschreven (CGVS I, p.18-19). Hierbij dient erop gewezen te worden dat uit deze teksten nergens uw weblogadres valt af te leiden. Overigens dient gewezen te worden op het ontbreken van enige bronverwijzing (URL-adres) vermeld in uw artikels, wat elke print van een internetpagina normaliter bezit. In tegenstelling tot uw bewering dat de artikels een link met het adres bevatten, is van dergelijke link en/of adres helemaal geen sprake. Verder slaagde u er niet in het URL-adres van uw weblog op te geven. Als URL-adres gaf u immers een emailadres op. Toen u erop werd gewezen dat dit een emailadres en geen URL-adres betreft, bleef u toch volharden dat uw emailadres wel degelijk de URL is van uw weblog (CGVS I, p.9-10 en 12). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt stelt dat het opmaken en openen van een weblog een URL vereist. Informatie stelt tevens dat er een fundamenteel verschil is tussen een URL en een emailadres. Een URL verwijst naar een bepaalde website, een emailadres doet dat niet. Iemand die al vier jaar een eigen weblog heeft, moet dus in staat zijn het URL-adres van zijn weblog te geven. Evenmin kon u enige (perma)link van de door u beweerde gepubliceerde artikels opgeven (CGVS II, p.24). Niettegenstaande u een viertal jaar een blog hield, was u bovendien niet vertrouwd met courante ICT-termen als 'back-up' en 'het vernieuwen van een blog' (CGVS II, p.32 en p.37). Met uitzondering van blogfa.com, kent u geen andere weblogs (CGVS II, p.32).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw bewering een weblog gehad te hebben. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u en uw echtgenote als gevolg van uw weblog problemen hadden in Iran.

Dat er geen geloof aan uw verklaringen gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw 28 dagen durende detentie heeft neergelegd. In dit verband verklaarde u oorspronkelijk op het Commissariaat-generaal dat er geen bewijs bestaat van de borg die uw vader voor uw voorwaardelijke vrijlating betaald heeft. Dergelijke stukken kunnen immers niet bij de Sepah-é Pasdaran verkregen worden (CGVS I, p.16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter er van uit te gaan dat uw vader over een bewijs van de betaling van uw borg beschikt, hij liet u immers weten het te zullen opsturen (CGVS II, p.25). Gevraagd waarom uw vader u dit document niet heeft bezorgd, bv. via fax, zoals de andere gefaxte documenten die u op het gehoor wel voorlegde, bleef u een antwoord schuldig. U verzekerde echter dat u het betreffende document alsnog aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (CGVS II, p.25). U kreeg hiertoe vijf werkdagen de tijd. Hoewel deze termijn al geruime tijd verstreken is, heeft u tot vandaag geen enkel document betreffende de betaling van de borg door uw vader neergelegd. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van zijn identiteit en/of van de feiten die hij aanhaalt. Bij

het ontbreken van dergelijke bewijzen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Gelet op het feit dat reeds sinds uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal d.d. 11 oktober 2012 herhaaldelijk de nadruk werd gelegd op het belang van het voorleggen van stukken die uw relaas staven (CGVS I, p.17 en p.19 en CGVS II, p.25), kan aan het verzoek van uw raadvrouw d.d. 21 december 2012 om u nog meer tijd te geven om de documenten te bezorgen geen gevolg gegeven worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat - hoewel u vanuit België contact onderhoudt met uw familie in Iran die u reeds documenten betreffende uw beweerde problemen overmaakte (CGVS II, p.21) - u niet weet of u reeds officieel in beschuldiging werd gesteld of dat u ondertussen veroordeeld bent (CGVS II, p.24). Van iemand die problemen met de autoriteiten verwacht en daarom zijn land verlaat, kan op zijn minst verwacht worden dat hij zich informeert naar de stand van zaken. Uw verklaring geen verstand te hebben van zulke zaken overtuigt niet (CGVS II, p.24).

Gelet op voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en opleidingsniveau wordt er niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van uw dochter. Het neergelegde internetartikel over een gearresteerde blogger handelt niet over u persoonlijk. Wat de door u neergelegde oproepingsbrieven van de Nirouye Entezami betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat het hier slechts fax-kopies betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Overigens dient erop gewezen te worden dat om aan een document bewijswaarde te geven, een document een coherent en geloofwaardig relaas moet ondersteunen, wat – gezien de bovenstaande vaststellingen – in casu niet het geval is. De oproepingsbrieven onderschrijven trouwens geenszins de door u beweerde weblogactiviteiten. De reden waarom u werd opgeroepen is immers niet aangegeven. Bijgevolg kan aan bovengenoemde attesten geen enkele bewijskracht worden gehecht."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzingen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw beroep staan immers niet ter discussie. Het medisch attest van het Medisch Centrum in Rasht staat enkel dat u er gehospitaliseerd werd, maar geeft geen uitsluitel over de oorzaak van uw symptomen. Ook het Belgisch medisch attest geeft geen uitsluitel over de oorzaak van uw depressie. Uw brief waarin u uw problemen in Iran beschrijft kan niet als objectieve bron worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, R. F., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 119 918. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 25 januari 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 102 190 van 30 april 2013 R. F. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en komt u uit Rasht, provincie Gilan (Iran). U bezit de Iraanse nationaliteit. U bent wettelijk gehuwd met Z. B. H. (...) (O.V. 7.000.020) met wie u een minderjarige dochter hebt. U bent landbouwingenieur. Sinds 1381 (volgens de Perzische kalender,

stemt overeen met 2002/2003 volgens de Gregoriaanse kalender) werkte u voor Jahade Keshavarzi, een overheidsbedrijf in de provincie Gilan dat toebehoort aan het Ministerie van Landbouw. Als toezichthouder in de landbouwsector verkreeg u informatie over meerdere frauduleuze praktijken die de Sepah-é Pasdaran (Korps van de Revolutiewachters) en Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) uitvoerden, waarvan de gewone/kleine boer het slachtoffer werd. Ongeveer vier jaar geleden startte u een weblog via blogfa.com. Een aantal van uw vrienden, die ook actief waren in de landbouwsector, hadden immers ook een weblog. Op uw weblog publiceerde u uw ideeën over bepaalde onrechtvaardigheden, frauduleuze zaken en onregelmatigheden in de landbouwsector. Wat u op uw blog schreef, drukte u ook af en verspreidde u via vrienden in winkels. Uw werkgever was niet opgezet met uw blog en raadde u af om informatie over de overheidsinstanties te verspreiden. U zette uw werk echter onverminderd voort. Op 10/10/1390 (31 december 2011) ontving u een convocatie van de Nirouye Entezami (reguliere politie), waarbij u gevraagd werd zich op 15/10/1390 (5 januari 2012) te melden voor een onderzoek naar een klacht bij de Ettela'at (Ministerie van Informatie) en de Sepah-é Pasdaran. U vermoedt dat er een onderzoek naar uw weblog werd verricht, aangezien u voordien nooit problemen hebt gekend met deze instanties. Op 1/12/1390 (20 februari 2012) vielen de leden van de Sepah-é Pasdaran op uw werk binnen en arresteerden u. U werd meegenomen naar het politiekantoor waar u werd uitgescholden en bedreigd. Een tweetal uur later werd u naar de Lakan-gevangenis in Rasht overgebracht. U werd er meermaals verhoord. De autoriteiten trachtten u te doen toegeven dat u een weblog onderhield. Hoewel u dit aanvankelijk ontkende, gaf u uiteindelijk toe dat u een eigen weblog beheert. Achtentwintig dagen na uw aanhouding, op 28/12/1390 (18 maart 2012), werd u voorwaardelijk vrijgelaten op borgtocht. U moest zich op 14/01/1391 (2 april 2012) opnieuw melden in de gevangenis van Lakan. Het was uw vader die de borg had geregeld. Wat de borg concreet inhield, weet u niet aangezien uw vader u enkel vertelde dat het een aanzienlijk bedrag was. Op 29/12/1390 (19 maart 2012) verliet u Rasht en reisde u naar de hoofdstad Teheran. Na uw voorwaardelijke vrijlating vernam u dat ook uw echtgenote omwille van uw blog werd bedreigd en werd ontslagen op haar werk. Op dat moment besloot u om Iran te verlaten. Samen met uw echtgenote trof u de nodige regelingen om naar België te reizen waar uw schoonbroer woont. Op 20/01/1391 (8 april 2012) verliet u Iran samen met uw echtgenote en dochter. U reisde illegaal via Turkije naar België. Op 4/02/1391 (23 april 2012) kwam u in België aan, waar uw schoonbroer u opwachtte. Op 24 april 2012 diende u er uw asielaanvraag in. Uw weblog is ondertussen gedeactiveerd. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Iraanse identiteitskaart en geboorteboekje; uw trouwboekje; uw arbeidskaart waaruit blijkt dat u ingenieur bent; uw rijbewijs; het geboorteboekje van uw dochter; een fax-kopie van een convocatie, d.d. 10/10/1390 (31 december 2011), waarin u wordt opgeroepen om informatie te verschaffen in het kader van een politioneel onderzoek; en een fax-kopie van een convocatie, d.d. 11/1/1391 (31 maart 2012), volgens welke u zich moet melden op 16/1/1391 (4 april 2012) in de gevangenis van Lakan; een internetartikel van rahesabz.net waaruit blijkt dat een blogger gearresteerd werd; en twee door u geschreven artikels waarin u de wanpraktijken van de Iraanse overheidsdiensten aanklaagt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen in uw administratief dossier, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient opgemerkt te worden dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw bewering een weblog in Iran gehouden te hebben. Vooreerst legde u in dit verband immers geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan van deze weblog. U legde twee artikels neer waarvan u beweert dat deze door u op uw blog werden geschreven (CGVS I, p.18-19). Hierbij dient erop gewezen te worden dat uit deze teksten nergens uw weblogadres valt af te leiden. Overigens dient gewezen te worden op het ontbreken van enige bronverwijzing (URL-adres) vermeld in uw artikels, wat elke print van een internetpagina normaliter bezit. In tegenstelling tot uw bewering dat de artikels een link met het adres bevatten, is van dergelijke link en/of adres helemaal geen sprake. Verder slaagde u er niet in het URL-adres van uw weblog op te geven. Als URL-adres gaf u immers een emailadres op. Toen u erop werd gewezen dat dit een emailadres en geen URL-adres betreft, bleef u toch volharden dat uw emailadres wel degelijk de URL is van uw weblog (CGVS I, p.9-10 en 12). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt stelt dat het opmaken en openen van een weblog een URL vereist. Informatie stelt tevens dat er een fundamenteel verschil is tussen een URL en een emailadres. Een URL verwijst naar een bepaalde website, een emailadres doet dat niet. Iemand die al vier jaar een eigen weblog heeft, moet dus in staat zijn het URL-adres van zijn weblog te geven. Evenmin kon u enige (perma)link van de door u beweerde gepubliceerde artikels opgeven (CGVS II, p.24). Niettegenstaande u een viertal jaar een blog hield, was u bovendien niet vertrouwd met courante ICT-

termen als 'back-up' en 'het vernieuwen van een blog' (CGVS II, p.32 en p.37). Met uitzondering van blogfa.com, kent u geen andere weblogs (CGVS II, p.32).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw bewering een weblog gehad te hebben. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u en uw echtgenote als gevolg van uw weblog problemen hadden in Iran.

Dat er geen geloof aan uw verklaringen gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw 28 dagen durende detentie heeft neergelegd. In dit verband verklaarde u oorspronkelijk op het Commissariaat-generaal dat er geen bewijs bestaat van de borg die uw vader voor uw voorwaardelijke vrijlating betaald heeft. Dergelijke stukken kunnen immers niet bij de Sepah-é Pasdaran verkregen worden (CGVS I, p.16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter er van uit te gaan dat uw vader over een bewijs van de betaling van uw borg beschikt, hij liet u immers weten het te zullen opsturen (CGVS II, p.25). Gevraagd waarom uw vader u dit document niet heeft bezorgd, bv. via fax, zoals de andere gefaxte documenten die u op het gehoor wel voorlegde, bleef u een antwoord schuldig. U verzekerde echter dat u het betreffende document alsnog aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (CGVS II, p.25). U kreeg hiertoe vijf werkdagen de tijd. Hoewel deze termijn al geruime tijd verstreken is, heeft u tot vandaag geen enkel document betreffende de betaling van de borg door uw vader neergelegd. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van zijn identiteit en/of van de feiten die hij aanhaalt. Bij het ontbreken van dergelijke bewijzen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Gelet op het feit dat reeds sinds uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal d.d. 11 oktober 2012 herhaaldelijk de nadruk werd gelegd op het belang van het voorleggen van stukken die uw relaas staven (CGVS I, p.17 en p.19 en CGVS II, p.25), kan aan het verzoek van uw raadvrouw d.d. 21 december 2012 om u nog meer tijd te geven om de documenten te bezorgen geen gevolg gegeven worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat - hoewel u vanuit België contact onderhoudt met uw familie in Iran die u reeds documenten betreffende uw beweerde problemen overmaakte (CGVS II, p.21) - u niet weet of u reeds officieel in beschuldiging werd gesteld of dat u ondertussen veroordeeld bent (CGVS II, p.24). Van iemand die problemen met de autoriteiten verwacht en daarom zijn land verlaat, kan op zijn minst verwacht worden dat hij zich informeert naar de stand van zaken. Uw verklaring geen verstand te hebben van zulke zaken overtuigt niet (CGVS II, p.24).

Gelet op voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en opleidingsniveau wordt er niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van uw dochter. Het neergelegde internetartikel over een gearresteerde blogger handelt niet over u persoonlijk. Wat de door u neergelegde oproepingsbrieven van de Nirouye Entezami betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat het hier slechts fax-kopies betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Overigens dient erop gewezen te worden dat om aan een document bewijswaarde te geven, een document een coherent en geloofwaardig relaas moet ondersteunen, wat – gezien de bovenstaande vaststellingen – in casu niet het geval is. De oproepingsbrieven onderschrijven trouwens geenszins de door u beweerde weblogactiviteiten. De reden waarom u werd opgeroepen is immers niet aangegeven. Bijgevolg kan aan bovengenoemde attesten geen enkele bewijskracht worden gehecht.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij voert aan dat de feitelijke en juridische motivering van verwerende partij gebrekkig is en niet overtuigend.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot het besluit van verwerende partij dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij een weblog heeft gehouden in Iran, wijst verzoekende partij, aangaande de opmerking dat zij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen bijbrengen met betrekking tot het bestaan van deze weblog, op de paragrafen 196 en 197 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Verzoekende partij wenst hierbij aan te stippen dat de bewijslast, die in principe op de kandidaat-vluchteling berust, niet zo strikt dient te worden geïnterpreteerd en dat in bepaalde gevallen, bij het ontbreken van (bepaalde) bewijsstukken, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij stelt verder dat zij in casu onmogelijk een bewijs kon aanbrengen over het bestaan van haar weblog, aangezien die ondertussen werd afgesloten. Zij is de mening toegedaan dat haar verklaringen omtrent het bestaan van haar weblog en de inhoud van de artikels die zij heeft bijgebracht voldoende gedetailleerd en geloofwaardig zijn om tot het besluit te komen dat deze weblog effectief heeft bestaan. In dit verband stipt zij nog aan dat haar echtgenote voorbeelden kon opnoemen van bepaalde artikels waarin zij de frauduleuze praktijken van de Iraanse overheid aan de kaak stelde. Deze belangrijke aanwijzing wordt ten onrechte volkomen genegeerd door verwerende partij, zo stelt verzoekende partij.

Waar verwerende partij wijst op het ontbreken van enige bronverwijzing vermeld in de bijgebrachte artikels, preciseert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor niet heeft beweerd dat op deze documenten een URL-adres zou vermeld staan. Zij heeft enkel gesteld dat het wel degelijk gaat om de artikels die zij eveneens gepubliceerd heeft op haar weblog. Het was onmogelijk voor haar om een out-print te bezorgen, aangezien de weblog reeds was afgesloten. Rekening gehouden met haar gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen, en met de onmogelijkheid om een out-print van haar weblog te bezorgen, is dit volgens verzoekende partij ook niet vereist.

Nopens het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij niet in staat is om het URL-adres van haar weblog te geven – verzoekende partij gaf immers een emailadres op –, verduidelijkt verzoekende partij dat zij per vergissing een “@” heeft opgegeven in plaats van een “.”. Het gaat derhalve om een

vergissing, die grotendeels te wijten is aan de zenuwen en de druk waarmee het gehoor gepaard is gegaan. Dergelijke vergissing kan volgens verzoekende partij niet worden aangewend om haar relaas als ongeloofwaardig te bestempelen.

Daar waar verwerende partij nog opmerkt dat verzoekende partij niet vertrouwd was met de courante ICT-termen en dat zij geen weet had van andere weblogs, stelt verzoekende partij ter vergoelijking dat zij geen computerspecialist is en dat zij enkel kennis heeft van wat noodzakelijk is om haar weblog te kunnen beheren en er artikels op te posten. De kennis van bepaalde ICT-termen en/of andere weblogs is volgens haar dan ook niet relevant voor de beoordeling van haar asielaanvraag.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar de onmogelijkheid om bewijsstukken bij te brengen van haar weblog, omdat die ondertussen werd afgesloten, en zij derhalve de mening is toegedaan dat haar in casu het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de artikels die zij heeft bijgebracht, naar de verklaringen die zij over haar weblog en over deze artikels heeft afgelegd, die volgens haar voldoende gedetailleerd en geloofwaardig zijn, en naar de verklaringen van haar echtgenote. De Raad herinnert verzoekende partij eraan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust. De verklaringen van een kandidaat-vluchteling kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voordoen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de in de bestreden beslissing – die in onderhavig arrest wordt bevestigd (zie infra) – vermelde onwetendheden, vaagheden, onwaarschijnlijkheden, vaststelling dat verzoekende partij heeft nagelaten om bepaalde documenten bij te brengen en dat zij hiervoor geen afdoende verklaring kan aanreiken en het gegeven en de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij heeft nagelaten zich terdege te informeren over de huidige stand van zaken, kan worden vastgesteld dat dit niet het geval is. Het is bijgevolg niet zo dat louter de verklaringen van verzoekende partij kunnen volstaan om te besluiten dat zij effectief gedurende vier jaar een weblog heeft gehouden, waardoor zij problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten. Deze verklaringen hebben immers een ongeloofwaardig karakter. Wat betreft de artikels die verzoekende partij heeft bijgebracht, verwijst de Raad naar de door verwerende partij gedane uiteenzetting waarom deze documenten niet als begin van bewijs kunnen worden aanvaard voor de beweerd weblog die zij zou hebben gehouden. Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststellingen (zie verder).

Betreft de argumentatie van verzoekende partij dat zij niet zou hebben beweerd dat de door haar bijgebrachte artikels out-prints betreffen van haar weblog – die was immers al afgesloten – en dat er derhalve geen URL-adres op vermeld staat, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering absoluut niet strookt met hetgeen zij duidelijk heeft verklaard op het Commissariaat-generaal:

“Waarom zie ik op dit document geen weblogadres? Op de volgende pagina vindt u het een link met het adres”

...

“Waarom heeft u die twee artikels mee? Omdat ik van alles wat ik schreef een print-out nam. Mijn familie heeft alleen maar 2 van die artikels kunnen vinden en dan naar mij kunnen opsturen.”

...

“U drukte alle artikels af die u op uw blog schreef? Ja, maar helaas heb ik er maar enkel 2 van gevonden.

Vanwaar drukte u uw artikels af? Dus zoals ik u de vorige keer zei, ik schreef rechtstreeks op mijn blog en als mijn artikel af was, dan drukte ik op printen. Ik zie u ook de vorige keer dat u de links naar het artikel op de documenten kon vinden.

Kent u misschien de links of permalinks van uw artikel? Neen, het staat op die artikels dat ik u de vorige keer heb gegeven.” (administratief dossier, stuk 8, p. 19 en 24).

Gelet op het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoren meermaals heeft benadrukt dat het wel degelijk om een out-print ging van haar weblog en dat de link naar de website op de artikels vermeld

staat, kan verzoekende partij niet op een ernstige manier voorhouden dat zij nooit heeft beweerd dat op deze documenten een URL-adres vermeld zou staan en dat zij in de onmogelijkheid verkeert om out-prints voor te leggen omdat haar weblog reeds werd afgesloten.

Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat zij per vergissing een "@" heeft opgegeven tijdens haar gehoor in plaats van een ".", stelt de Raad vast dat dergelijke bewering, gelet op de inhoud van het gehoorverslag, allerm minst overtuigt. Zo werd verzoekende partij er tijdens het gehoor meermaals op gewezen dat het om een emailadres gaat ("Een website met een @ is een emailadres" (administratief dossier, stuk 8, p. 10). Gelet op de uitgebreide discussie die hier tijdens het gehoor over werd gevoerd, waarbij verzoekende partij uiteindelijk zelf de computer van de protection officer in handen kreeg om aan te tonen dat het wel degelijk om een weblogpagina zou gaan, waar zij echter niet in slaagde (administratief dossier, stuk 8, p. 10), is het absoluut uitgesloten dat het om een vergissing zou gaan. Er kan derhalve worden vastgesteld dat verzoekende partij niet in staat was om het URL-adres van haar eigen weblog te geven waar zij al vier jaar op actief was geweest. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststelling de geloofwaardigheid van haar verklaringen compleet onderuithaalt.

Betreft het betoog van verzoekende partij dat zij geen computerspecialist is en dat zij enkel kennis heeft van wat noodzakelijk is om haar weblog te kunnen beheren en er artikels op te posten, is de Raad van oordeel dat van een persoon, die gedurende vier jaar een weblog heeft onderhouden om er kritische berichten op te posten, toch wel redelijkerwijs kan worden verwacht dat die vertrouwd is met enkele eenvoudige termen en toepassingen die zij in het kader van het onderhouden van een weblog gedurende deze lange periode onvermijdelijk is tegengekomen, te meer nu zij een hogere opleiding – ingenieur – heeft genoten. Verder wijst de Raad erop dat deze losstaande vaststelling dient te worden samen gelezen met de andere constatering van verwerende partij omtrent de verklaringen van verzoekende partij over haar weblog.

Het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar weblog, hetgeen, gelet op het feit dat het om het kernelement van haar asielrelaas gaat, ertoe leidt dat aan haar hele relaas geen geloof meer kan worden gehecht. Het feit dat haar echtgenote enkele voorbeelden kon geven van hetgeen zij zou hebben gepost op de weblog, verandert niets aan deze conclusie. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de hieronder besproken vaststellingen die tevens in de bestreden beslissing vermeld staan.

2.2.4.1. Betreft de opmerking dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft bijgebracht met betrekking tot haar 28 dagen durende detentie, verwijst verzoekende partij opnieuw naar de paragrafen 196 en 197 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Omtrent het al dan niet kunnen bijbrengen van een bewijs betreffende de borg, wenst verzoekende partij te benadrukken dat zij gedurende het eerste gehoor niet heeft gezegd dat dit bewijs niet bestaat, maar enkel dat haar vader haar steeds zei dat het haar zaken niet waren hoeveel hij als borg heeft betaald. Uiteindelijk, nadat zij verschillende keren heeft benadrukt hoe belangrijk dit bewijs voor haar was, heeft haar vader gezegd dat hij een bewijs van de betaling van de borg zou opsturen. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet met zekerheid weet of haar vader dit effectief ook heeft gedaan. Eveneens wenst zij erop te wijzen dat de postkantoren in Iran worden gecontroleerd door de overheid. Zij is voor het verzamelen van bewijsstukken bijgevolg afhankelijk van onzekere factoren.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij wel een kopie van een oproepingsbrief d.d. 31 december 2011 heeft voorgelegd, alsook een kopie van haar arbeidskaart en een kopie van een convocatie volgens dewelke zij zich terug moest melden in de gevangenis van Lakan op 2 april 2012. Verzoekende partij benadrukt dat deze documenten, die haar coherente verklaringen ondersteunen, minstens een begin van bewijs vormen van haar detentie.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de paragrafen 196 en 197 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en zij derhalve vraagt om het voordeel van de twijfel te worden toegekend, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.2.3.2.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor wel degelijk heeft verklaard dat er geen bewijs voorhanden was van de door haar vader betaalde borg ("Bestaat er een bewijs dat uw vader die borg heeft betaald? Neen. Je kunt geen bewijs bij Sepah gaan halen.", administratief dossier, stuk 8, p. 16). Tijdens haar tweede gehoor werd haar nogmaals de vraag gesteld of er een bewijs bestaat van de borg die haar vader destijds voor haar heeft betaald, waarop verzoekende partij het volgende antwoordde: "...Veronderstel van wel, omdat hij zei dat hij het ging opsturen."

(administratief dossier, stuk 8, p. 25). De Raad ziet niet in hoe de door verzoekende partij verschaftte uitleg kan passen binnen deze uitdrukkelijke verklaringen. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij verschaftte uitleg teneinde goed te praten dat zij het opgevraagde bewijsstuk met betrekking tot de betaalde borg nog steeds niet heeft bijgebracht, niet overtuigt. Zo kan niet worden ingezien waarom haar vader zou hebben nagelaten om dit – voor haar asielaanvraag uiterst belangrijk – document aan haar te bezorgen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar vader haar eerder documenten heeft doorgefaxt (administratief dossier, stuk 8, p. 23). Bovendien heeft verzoekende partij verklaard dat zij op regelmatige basis contact onderhoudt met haar ouders (administratief dossier, stuk 8, p. 4). Er kan van haar dan ook worden verwacht dat zij zich bij haar vader uitgebreid zou hebben geïnformeerd of die het opgevraagde bewijsstuk effectief in zijn bezit heeft en of die dit document aan haar zou kunnen bezorgen. Dit geldt des te meer nu er op het Commissariaat-generaal meerdere keren werd gehamerd op het belang van dergelijke bewijsstukken voor haar asielaanvraag. Waar verzoekende partij ook nog aanhaalt dat de postkantoren in Iran worden gecontroleerd door de overheid, merkt de Raad op dat de vader van verzoekende partij het bewijs op zijn minst al per fax had kunnen doorsturen, zoals dit met andere documenten die verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd het geval was. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij van dergelijke problemen – die zij overigens niet staft middels objectieve informatie – geen enkel gewag maakt tijdens haar gehoren (“Ja alles is onderweg. Mijn vader heeft het naar hier opgestuurd en u krijgt het één der dagen”, administratief dossier, stuk 8, p. 24). Het in het verzoekschrift komen aandragen met dergelijk excuus komt dan ook niet overtuigend over.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij een kopie van twee oproepingsbrieven heeft neergelegd, alsmede een kopie van haar arbeidskaart en dat deze documenten, die haar coherente verklaringen ondersteunen, minstens een begin van bewijs vormen van haar detentie, verwijst de Raad naar punt 2.2.5.2., waarin gesteld wordt dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte oproepingsbrieven geen enkele bewijskracht kan worden gehecht.

2.2.5.1. Aangaande het besluit dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte oproepingsbrieven en het internetartikel over de gearresteerde blogger geen bewijskracht kan worden gehecht, merkt verzoekende partij op dat zij aan haar vader heeft gevraagd om de originelen van deze documenten op te sturen, maar dat zij die tot nu toe nog niet heeft ontvangen. Verzoekende partij wil in dit verband nogmaals aanstippen dat de postkantoren in Iran door de overheid worden gecontroleerd en dat dit hoogstwaarschijnlijk de reden is waarom zij deze documenten nog steeds niet heeft ontvangen.

Verzoekende partij kan zich verder niet akkoord verklaren met de opmerking dat de reden waarom zij werd opgeroepen niet werd aangegeven in de neergelegde oproepingsbrieven. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing zelf wordt vermeld dat zij werd opgeroepen om informatie te verschaffen in het kader van een klacht bij de Ettela'at en de Sepah-é Pasdaran en dat zij zich de tweede keer moest melden in de gevangenis te Lakan. Ook stipt verzoekende partij nog aan dat het artikel over de gearresteerde blogger duidelijk aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in het geval zij zou terugkeren naar Iran.

2.2.5.2. Betreft de door verzoekende partij verschaftte uitleg waarom zij de originelen van de eerder bijgebrachte kopieën nog steeds niet heeft kunnen voorleggen, beperkt de Raad zich tot de verwijzing naar het reeds onder punt 2.2.4.2. gestelde. Aangaande haar betoog dat de reden waarom zij werd opgeroepen wel degelijk werd aangegeven in de neergelegde oproepingsbrieven en dat het artikel over de gearresteerde blogger wel degelijk aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in het geval zij dient terug te keren naar Iran, wijst de Raad erop dat het louter tegenspreken van hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft vastgesteld, niet van aard is om deze motivering te weerleggen. Ten slotte oordeelt de Raad dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.6.1. Met betrekking tot de opmerking dat verzoekende partij niet weet of zij reeds officieel in beschuldiging werd gesteld of dat zij ondertussen veroordeeld is, oppert verzoekende partij dat dit volkomen normaal is, daar zij zich niet meer in haar land van herkomst bevindt en dus afhankelijk is van de informatie die haar wordt doorgegeven door haar familie. Zij heeft dit dus wel degelijk gevraagd aan haar familie, doch die weet niet wat er zich eventueel afspeelt in haar huis en of de overheidsinstanties haar daar zijn komen zoeken.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. De Raad stelt ten eerste vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij bij haar vader, moeder en broer effectief heeft gevraagd naar de huidige stand van zaken (administratief dossier, stuk 8, p. 5-6). Ten tweede dient te worden vastgesteld dat het argument dat haar familie hoe dan ook niet weet wat er zich eventueel afspeelt in haar huis en of de overheidsinstanties haar daar zijn komen zoeken, kant noch wal raakt. Ter verduidelijking verwijst de Raad wederom naar hetgeen tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal werd gesteld:

“Wie is de afzender van deze brief? Ik heb het persoonlijk niet ontvangen, mijn vader heeft het naar me gefaxt. Mijn ouders hebben deze brief gekregen.

Hoe komen uw ouders hieraan? Via hun politiekantoor.

Moesten ze naar de politie gaan om die brief te krijgen? Hier staat vermeld dat ze bij mij thuis zijn langs geweest en dat er niemand thuis was en dat ze daarom deze brief naar mijn ouders hebben gestuurd.” (administratief dossier, stuk 8, p. 23). Nu verzoekende partij zelf aangeeft dat haar ouders door de Iraanse autoriteiten worden gecontacteerd en dat zij de officiële documenten toegestuurd krijgen in verband met haar zaak, omdat zijzelf afwezig is, komt het allerminst overtuigend over dat verzoekende partij via haar ouders geen informatie zou kunnen krijgen over de verdere evolutie van haar problemen, omdat zij niet zouden weten wat er zich eventueel afspeelt in haar huis.

2.2.7. Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar verklaring dat zij de teksten die zij heeft gepubliceerd op haar weblog, eveneens verspreidde via vrienden in winkels, waardoor verzoekende partij tot de conclusie komt dat verwerende partij haar relaas niet naar behoren heeft onderzocht, merkt de Raad op dat het feit dat de voormelde activiteiten niet expliciet door verwerende partij worden besproken onder het punt “B. Motivering” in de bestreden beslissing, niet betekent dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij het nemen van haar weigeringsbeslissing. Verwerende partij motiveert immers op uitgebreide wijze dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in Iran een weblog heeft gehouden, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij en haar echtgenote als gevolg van haar weblog problemen hebben ondervonden in Iran. De vaststelling dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht, wordt, zoals reeds werd gesteld, nog bevestigd door een aantal andere elementen. Uit de conclusie van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in Iran een weblog heeft gehouden, kan uiteraard impliciet worden afgeleid dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij, hetgeen zij op haar blog had geschreven, afdruckte en verspreidde via vrienden in winkels.

2.2.8. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog uiteenzet dat zij in Iran een goed leven had, merkt de Raad op dat dergelijk element niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient de Raad te besluiten dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij door te stellen dat verwerende partij haar dossier duidelijk niet naar behoren heeft onderzocht en dat zij heeft geweigerd om rekening te houden met verscheidene elementen en aanwijzingen die duidelijk aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, impliciet de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 11 oktober 2012 en 17 december 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT